

Знамогда

согласие

Ціна вільна

Видається з лютого 1994 р.

№ 9 (1401), 4 березня 2021 року

НОВЕ ІСТОРИКО-КРАЄЗНАВЧЕ ВИДАННЯ

9–10 березня в Україні - Шевченківські дні. 9 березня 1814 р. в сім'ї кріпаків народився син Тарас, який став геніальним поетом, непримиренним борцем з самодержавством, за волю народу, за рідну Україну та її мову. А 10 березня 1861 року, рівно 140 років тому, Великий Кобзар, який став духовним батьком українців всюди суцхих, змучений переслідуваннями, солдатчиною, засланнями та різними заборонами, у тому числі й писати та малювати, у віці всього 47 років пішов з життя у кращі світи.

Щороку до Шевченківських днів в Україні (і не тільки!) проводяться різні заходи – покладання квітів до пам'ятників Тарасу Григоровичу, а їх, доречі, саме йому найбільше у світі, книжкові виставки, читання, спектаклі...

Бібліотекарі Слов'янська цьогоріч намітили низку заходів, у т.ч. презентацію нової книжки голови Донецької обласної організації краєзнавців, доцента ДДПУ В.І. Романька «Слов'янщина вшановує Кобзаря: 1859-2019». Слід зразу зазначити, що цією темою Валерій Іванович займається давно. 2015 року зібрані матеріали він видав окремою книжкою під назвою «З історії вшанування Т.Г. Шевченка в Слов'янську». Нове видання розширене за рахунок матеріалів, зібраних протягом 2015-2019 років. Дещо із старого уточнено, доповнено.

Хронограф подій вшанування пам'яті Т.Г. Шевченка на Слов'янщині розпочинається червнем 1859 року. Тоді наш земляк, автор вірша «Дивлюсь я на небо...», що став народною піснею, Михайло Петренко, за переказами його нащадків, мав зустріч з Тарасом Шевченком на хуторі Лихвин, що неподалік Лебедена, де на той час жив і працював М. Петренко. Прямих доказів цієї події поки що віднайти не вдалося, але відомо, що Кобзар був знайомий з поезією нашого земляка («Недолю» власноруч переписав до свого записника!), тож на якусь мить міг увявити батьківщину побратима: «Слов'янськ! Слов'янськ! Як гарно ти /По річці Тору, по рівнині/ Розкидав пишні садки,/ Квіти пахучі по долині/ І так красуєшся собі!».

Наш, Слов'янський художник Олександр Рогов, ілюструючи книгу І.М. Овчаренка «Слов'янський сокіл!» про Михайла Петренка, зобразив талановитих українських поетів під час бесіди у Лихвині.

Автор нового видання розширив відомості про уродженця села Стародубівка (нині Слов'янського

ПАМ'ЯТАЄМО, ШАНУЄМО НАШОГО ДУХОВНОГО БАТЬКА

району Донецької обл.) Всеволода Порфірійовича Коховського. Він був військовим, тривалий час служив у головному управлінні військових навчальних закладів, мав звання генерал-лейтенант. А ще він любив літературу, сам писав, захоплювався творчістю Кобзаря, популяризував її. На панахиді з приводу річниці від дня смерті Т.Г. Шевченка виступив з промовою. До Коховського потрапила велика колекція (281 одиниця!) Шевченкових картин, малюнків, ескізів. Він зберіг її, й зараз колекція знаходиться у Національному музеї Тараса Шевченка.

Земля Слов'янщини багата на талановитих людей. У селі Знамянка (нині у складі селища Черкаське) 12.12.1928 р. народився Леонід Биков, який став знаменитим актором і режисером. У 1977 році за постановку та виконання головних ролей у фільмах «У бій ідуть одні «старики» і «Ати-бати, йшли солдати» він був удостоєний Державної премії ім. Т.Г. Шевченка.

В.А. Романько розповідає про пам'ятники Т.Г. Шевченку, які були споруджені у Слов'янську. Перший – у 1955 р., а нинішній – 1992 року. У книжці вміщено матеріали про загальноосвітню школу № 6 імені Т.Г. Шевченка, про відкриття меморіальної дошки на вул. Шевченка, про численні заходи, що проводилися на Слов'янщині до Шевченківських днів.

Автор умістив у книжці декілька віршів поетів-земляків, присвячених Великому Кобзареві.

У рамках інформаційної статті не можна розповісти про все, що міститься у новій книзі. Її треба читати. Обов'язково дізнаєтеся щось нове.

Своє нове історико-краєзнавче видання В.І. Романько присвятив землякам-донбасівцям, особливо молоді – сьгоднішнім і майбутнім поколінням з побажанням добре знати свою історію, берегти й поширювати Слово Шевченка, у будь-який момент бути готовими стати на захист інтересів Вітчизни. Пам'ятаймо чи не найголовніший заповіт Шевченка:

Свою Україну любіть,
Любіть її... Во время люте,
В останню тяжкую минуту
За неї Господа моліть.

Віктор СКРИПНИК,
журналіст, почесний краєзнавець
України